

ԱՅՍՊԷՍ ԱՆՈՒՇ ՈՒ ՏՐՏՈՒՄ...

ԹՈՐԳՈՄ ԱՐԵՂԱՅԻՆ

Այսպէս անուշ ու սրտով պիտի նայիմ ես հիմա
Ալիք ալիք խորացող հոգիներու հրդեհին,
Կրակին դէմ բռնուած մասալ ծաղիկ մը ինչպէս :

Մեզդիի փաղցրութեամբ օծուն նայուածքն է անհուն,
Անոր գիտէ որ քրքռալ յաւիտեանին լոյսին դէմ,
Փրշուր փրշուր որ կ'իյնայ վրան մարդոց սիրտերուն :

Հանդիսուրիւն մ'այնպէս փաղցր՝ այդ դալկացումն է լոյսին,
Յաւէն բեկուած օրերուն վերեւ անձեւ բարերար,
Որ հոգիին կը բերէ գաղջ հանոյքներ անհունին :

Այսպէս անուշ ու սրտով պիտի նայիմ ու անցնիմ,
Կրակին դէմ բռնուած մասալ ծաղիկ մը ինչպէս,
Իր գարունին անաւառ կըրծելով ցաւը ներսէն :

ՏԷՐՈՒՆԻ

